

THE PROPRIETY OF FASTING உபவாசத்தின் ஒழுங்கு

“நீங்கள் உபவாசிக்கும் போது மாயக்காரரைப் போல முகவாடலாயிராதேயுங்கள்.” மத்தேயு 6:16

நமது வசனத்தில் நமது கர்த்தர் உபவாசத்தை குறித்து மறுத்து எதையும் கூறவில்லை. மாறாக, அது ஒரு உரிமை என்று ஆதரிக்கிறார். திருப்தியாக சாப்பிடுவதற்கு பதிலாக சில சமயங்களில் உபவாசம் இருப்பது நமது உடல் நலத்துக்கு நல்லது. வசனத்தின்படி பரிசேயரின் தவறான நடத்தைப் பற்றிய நமது ஆண்டவரின் கருத்தாக தெரிகிறது. உபவாசம் என்பது சரீர உடல் நலத்திற்கு மாத்திரமல்ல, மனநலம் மற்றும் ஆவிக்குரிய நலத்திற்கும் நல்லது. தங்களை பரிசுத்தவான்களாக கூறிக்கொள்ளுகிற பரிசேயர்கள் மாமசத்தை கீழ்ப்படுத்தி, அதன் மூலம் ஆவிக்குரிய பலம் பெற உபவாசத்தின் மூலம் தங்களது பரிசுத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு செயல்பாட்டின் உரிமையைக் குறித்து நமது கர்த்தர் வாதம் செய்யவில்லை. அவர் கண்டித்தது தவறான ஆவியைக் குறித்து ஆகும். ஏனெனில் பரிசேயர்கள் உபவாசித்த போது, அவர்களில் பெரும்பாலானோர், தாங்கள் பரிசுத்தமுள்ளவர்கள், ஆவிக்குரிய காரியங்களுக்காக ஒப்புக் கொடுத்தவர்கள் என்று தெரியும்படியாக அநேகர் பார்க்கும்படி உபவாசம் செய்தார்கள். ஆகையால் நமது கர்த்தர் தமது சீடர்களுக்கு மாயக்காரரைப் போல உபவாசம் இருக்கக்கூடாது என்று கூறினார். மாயக்காரரின் உபவாசமும் முகம் வாடலாக இருப்பதும் அவர்களது பக்தியை மற்ற மனிதர்களுக்கு காண்பிக்கவுமேயாகும். இது சம்பந்தமாகத்தான் நமது கர்த்தர், சீடர்கள் உபவாசிக்கும் போது இதற்கு மாறாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். அதாவது அவர்கள் தலையில் எண்ணெய் பூசி முடிந்தவரை உற்சாகமாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

இந்த முறையின் தத்துவத்தை நாம் காணலாம். அவர்களது உபவாசம் அவர்களை பரம பிதாவிடம் நெருக்கமாக கொண்டு வந்திருந்தால், அது அவர்களை மிகவும் கிருபையுள்ளவர்களாகவும் பிரகாசிக்க கூடியவர்களாகவும் ஆக்கியிருக்கும். அது ஒரு சந்தோஷமான விளைவை கொடுத்திருக்கும். அது அவர்களது முகத்தோற்றத்திலேயே காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும். மனிதர்கள் காண்பதற்காக முகத்தில் சோகத்தை காண்பித்த பரிசேயர்களின் பாசாங்குதனம் கண்டிக்கப்பட்டது. அவர்களைப் பற்றி ஜனங்கள் இப்படியாக சொல்லுவதில் சந்தோஷம் அடைகிறார்கள். “என்ன பரிசுத்தமுள்ள மனுஷன்! அந்த அளவுக்கு உபவாசம் இருக்கிறார்! அவர் பரிசுத்தமானவைகளையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதற்காக இதை செய்கிறார். அவர்கள் தன்னைத்தான் வெறுக்கவும் வாழ்க்கைக்குரியவைகளை மறுக்கவும் செய்கிறார். அவர் மிகவும் பரிசுத்தமானவர்!”

கர்த்தரின் சீடர்கள் கர்த்தர் காணும்படியும் மனுஷர்கள் காணாதபடியும் உபவாசம் இருக்க வேண்டும். நமது இருதயத்தை அறிகிற பிதாவானவர், நமது முயற்சிகளை புகழ்ந்து நம்மை அவரிடம் இழுத்து, நமது விருப்பத்தை அருளுவார். ஆனால் இந்த காரியங்கள் வெளி உலகத்திற்கு மறைக்கப்பட்டு தேவனுக்கு மட்டுமே தெரியும். கர்த்தரின் சந்தோஷம் முகத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இருதயத்தின் பரிசுத்தம் வெறும் ஒரு வெளிப்புற அடையாளமல்ல

நமது கர்த்தர் பரிசேயர்களைப் பற்றி கூறும் போது, அவர்கள் அதிக செல்வாக்குள்ள வகுப்பார் என்று அடிக்கடி கூறுவார். ஆதலால் அவர்கள் பரிசுத்தமான ஜனங்கள் என்று அவர்களது நாமம் குறிப்பிட்டது. ஆகையால் நமது கர்த்தர், தேவனிடத்தில் அத்தியாவசியமான கீழ்ப்படிதலைக் குறித்து போதிக்கும் போது அவர்களிடத்தில் இந்த கேள்வி எழுந்தது. “இவர் பரிசேயர் இல்லையா? இவைகளை பரிசேயர்கள் போதிக்கவே இல்லையே?”

ஆகவே, பரிசேயர்கள் செயல்படுத்தின காரியங்களில் சில அவர்கள் தேவனிடத்தில் விசேஷித்த விதமாக நெருங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதற்கான ரூபகாரங்கள் அல்ல என்பதையும் அவர்கள் பரிசுத்தத்திற்கு வழி நடத்துகிறவர்கள் அல்ல என்பதையும், பெரும்பாலான பரிசேயர்கள் மாயக்காரர்கள் என்பதற்கு அது ரூபகாரமாக இருந்தது என்பதையும் காண்பிப்பது நமது கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு அவசியமாக ஆனது. அவர்களது பரிசுத்தம் வெறும் தோற்றமாக ஆகியிருந்தது. அது சீரழிந்த வழக்கமாகியிருந்தது. அவர்கள் உதடுகளால் கர்த்தரிடத்தில் நெருங்கி, இருதயத்திலோ அவரை விட்டு விலகியிருந்தார்கள். அவர்களது நினைவுகளெல்லாம் உலகத்தை குறித்தும், ஜனங்களைக் குறித்தும், பொதுவான மனோபாவத்தில் இருந்தனர் என்று வேதவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

நிக்கோதேமு, அரிமத்தியா ஊரனாகிய யோசேப்பு (நமது ஆண்டவரை அடக்கம் பண்ணினவர்) தன்னை ஒரு பரிசேயன் என்று கூறிக்கொண்ட பரி. பவுல் போன்றோர் சில சிறந்த பரிசேயர்கள் இருந்தார்கள் என்று நாம் நினைவுகூருகிறோம். அவர்களில் பெரும்பாலோர் தங்கள் வேத வசனங்கள் எழுதப்பட்ட தோள் பையை அகலமாக்கினார்கள். மேலும் தங்களைப் பற்றி கர்த்தர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதைக் காட்டிலும் மனிதர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதில் மிகவும் ஆவலாய் இருந்தார்கள். பரிசேயர்களின் மாய்மாலமான காரியங்களில் சில அவர்கள் துறவு முறைமையை பின்பற்றுவது ஆகும். அவர்கள் உலகத்தை விட்டு பிரிந்திருப்பதாக காண்பிப்பதற்கு, விநோதமான ஆடைகள், விசேஷித்த விதமான முடி அலங்காரம், தனித்திருத்தல் முதலானவைகள் மூலமாக காண்பிக்க விரும்பினார்கள். லெந்து நாட்களில் சில கத்தோலிக்கர்கள், எபிகோபல் சபையார் மற்றும்

லுத்தரன் சபையார் ஆசரிப்பது மிகவும் ஆபத்தானதாக இருக்கிறது. ஆனால் அதில் எல்லாவற்றிலும் பாசாங்கு இல்லாதிருக்கலாம்.

லெந்து நாட்களில் உணவை குறைப்பது பிரயோஜனமானது

லெந்து நாட்களில் உபவாசம் இருக்கும் வழக்கத்தை கடைப்பிடிப்பது கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் அநேக விதங்களில் மிகவும் சிறந்த காரியமாக இருக்கும். முடிந்தவரை வெளிப்படையாக தெரியாமல், யாருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்காமல், ஒரு சலுகையாக எடுத்துக்கொண்டு கர்த்தருக்கு உபவாசிப்பது நல்லது. லெந்து நாட்களில் உணவை குறைப்பது சரியானதாக தெரிகிறது. குளிர் காலத்தின் குளிர் பசியைத் தூண்டுகிறது. அந்த பருவத்தின் குறைவான வெப்ப நிலையை எதிர்ப்பதற்கு அது தேவை. வசந்த காலத்தில் அந்த அளவுக்கு குளிர் இல்லாததால் குறைவான காப்போஹைட்ரேட் தேவைப்படும். ஆகையால் லெந்து நாட்களில் உபவாசத்தை அப்பியாசப்படுத்துவது மிகவும் பலமுள்ளதாக தெரிகிறது.

லெந்து நாட்கள் என்பது நமது கர்த்தர் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பு நாற்பது நாட்கள் அவரது அனுபவங்களை குறிப்பதை நாம் மனதில் வைத்திருக்கிறோம். நாம் இந்த காரியத்தைக் குறித்து அனுதாபப்பட வேண்டும். ஆண்டவர் மேல் வந்த சோதனை அனுபவங்களை நாம் நினைக்க வேண்டும். அப்பொழுது அவர் தாம் மரணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்தவராயிருந்தார். நாம் அவரைப் பற்றி சிந்திக்க முயற்சித்தால், அவரது சக்தியத்தினிமித்தம் நல்ல போர்ச்சேவகர்களாக துன்பத்தை சகிப்பது எப்படிப்பட்ட சலுகை என்பதை நம்மை உணரச்செய்யும்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் தாங்கள் ஆவியில் குறைவுபடுவதாக காணும் போதும், உலகம், மாமிசம் மற்றும் பிசாசினால் தீவிரமான சோதனைக்குட்படும் போதும் உபவாசம் மிகவும் சிறந்ததாக இருக்கிறது. ஏனெனில் மாம்சீக சக்தியையும் உயிர்ச் சக்தியையும் பலவினப்படுத்துவதின் மூலம், முழு இரத்தமும், மனமும் எல்லா வழிகளிலும் சுய கட்டுப்பாட்டிற்கு உதவி புரியும். பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் மிகவும் எளிமையான உணவு மூலமாக, முழுமையான உபவாசம் இல்லாமல் கூட, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பயனடைவார்கள் என்றும் நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் உபவாசம் மனிதர்களால் காணப்படவும் அறியப்படவும் வேண்டும். நம்மைப் பொருத்தவரை அது மதிப்பிற்குரியதாகவும், நம் மனதில் பக்திக்குரியதாகவும் இருக்க வேண்டும். அது பெருமைக்கும் பாசாங்குத்தனத்திற்கும் வழிநடத்தினால் உண்மையிலேயே தீமையாக இருக்கும்; சுய கட்டுப்பாட்டின் வழியில் அது நமக்கு அதிக நன்மை பயக்கும்.